

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 98. Argumentum octuagesimum octavum. Ex variis Censuris
gravissimorum Galliae Episcoporum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

des adhibenda est, etiam quando ratio probabilissima, & propè ad rationem manifestam accedens (non dum tamen ad eam perveniens) apparet in contrarium. Ipsi proinde fides adhibenda est, & absolutio impendenda, dum dictum illud non facit nisi minimam probabilitatem (cum facere non possit nisi minimam probabilitatem, dum in contrarium apparet ratio ad eam probabilis, ut propè accedat ad manifestam rationem.) Igitur assertio ista incidit in tertiam propositionem, ab Innocentio XI. damnatam.

CAPUT XCVIII.

Argumentum octuagesimum octavum.

Ex variis Censuris gravissimorum Gallie Episcoporum.

1105 Censuras illas habes supra cap. 11. §. 6. Cum enim Pirous Jesuita in Apologia Casuistarum sequentes docuisset propositiones: Theologorum doctrina, de absolutione non neganda, magis etiam locum habet in iis qui repetitis sepe juramentis, ebrietate, spurcitiâ, validum horum habitum & consuetudinem contraxerunt. Quamvis enim illa consuetudo, voluntate contracta, proxime habeat occasionis locum, quâ ad supra dicta peccata propelluntur; sepe tamen hæc consuetudo voluntaria dici non potest: cum eam oderint, ac deponere optent.

Secunda: Non est necessarium, quod Confessarius sibi persuadeat, quod ænitens executioni mandabit suum propositum, neque quod id iudicet probabiliter: sed sufficit quod cogitet penitentem illâ horâ habere propositum generale, licet presentiat ipsum brevi relapsurum. Contraria Jansenistarum doctrina tendit ad desperationem, & evertit Sacramentum Confessionis, &c.

Tertia: Debet ergo penitentem Sacerdos absolvere, tametsi in crimina relapsurum esse sentiat. Addunt Theologi, quod licet de se penitens iudicaret se brevi relapsurum, ipsum nihilominus toties quoties absolutione dignum esse, dummodo tempore confessionis peccatum ipsi displiceat. Quod enim vehementius times iterum relapsurum, tanto studio magis conjungere debes ad confessionis remedium, ut illius ope convalescat.

1106 Propositiones istas Illustrissimus D. Ludovicus Henricus de Gondrin, Archiepiscopus Senonensis, in Censura illius Apologie hæc censurâ notavit: Propositiones periculosa sunt, ad fovendam peccati libidinem excogitata, Sacramento ac virtuti Penitentia injuriose, iudiciali auctoritate, quæ in Sacerdotibus, tanquam Christi Ministris, residet, destructivæ, eoique alienorum criminum participes efficiunt. Hæc censurâ (cui variis Theologi subscriperunt) in Synodo Generali Senonensi, ad instantiam ipsius Synodi, publicata fuit anno 1658.

1107 Simili censurâ eadem confixerunt Vicarii Generales Eminentiſſi D. Cardinalis Retzii, Archiepiscopi Parisiensis, eique subscriperunt (præter ipsos) octo insignes Theologie Doctores, Gama-chaus, Segner, Gaudin, Gauquelin, Henault, Aleaume, Richeteur, Louvet.

1108 Eandem vel scandalosam, vel falsam, vel erroneam, vel contrariam Scripturæ sanctæ, mandatis Dei, regulis Evangelii, Ecclesie Canonibus, & Patribus censuit Annas de Levi de Vantadour, Archiepiscopus Bituricensis.

1109 Eandem quoque velut inducentes ad dandam vim temerè absolutionem damnavit Ægidius, Episcopus Ebroicensis. Et velut crudelium multorum inducentes, Nicolaus, Episcopus Bellovacensis. Sicut & quinque Aquitanie Episcopi. Et Magnus Vencientis Episcopus, Antonius Godæus, &c. cumque ipsi Archiepiscopus Rothomagensis, & Episcopi Aurelianensis, Andegavensis, Niver-

nentis, Cabillonensis, Tullensis, Lexoviensis, Cadorencis, Successionensis. Et Eminentiſſi D. de Forbin de Janſon (dum esset Episcopus Duiensis) in censura Apologie. Et omnes penè Galliarum Episcopi in solemnissimo frequentissimoque totius Cleri Gallicani Conventu anni 1655. Episcopi Atrebatensis censuram sequenti cap. subjecimus.

Præterire hæc non possum verba, memoratu digna, Episcopi Cabillonensis in Epist. Pastoral. ad Confessarios. datæ anno 1672. Reptam hic quam postam fortissimè, quod toties ante dixi, nullatenus concedendam esse peccatoribus inveteratis temerariam & precipitatem absolutionem; et multum spatu relinquendum medicandis vetustis illorum plagis; nec posse nos aliter agere, nisi omnino neglectam velimus illorum salutem, neglecta principia Religionis maxime inviolabilia, cum aperto rerum sanctissimarum abusu. Quid enim aliud quam illas indignissimè tractant, & pudenda profanationi Sacramentum exponunt, qui hoc conferunt personis tam malè dispositis, ut sunt peccatores inveterati, & sanguinem Jesu Christi concedunt fallaci illorum verbo, cui ne minimam rem temporalitatis crederemus. Quo jure licet illis, qui pro tribunali adeo formidabili sedent, ut ibi non hominis exerceant iudicium, sed Domini, absolvere criminis, qui semper in criminibus suis herent? Quibus iuxta sanctos Patres ludus est communio pacis, qui perpetuum faciunt penitentia & relapsus in peccata circum, & qui consequenter in seipsis jugiter circumferunt sententiam supremi Iudicis: Non in vnum potestatem ligandi, æquè ac solvendi nobis concessit Deus. Hanc autem dispensationem oportet, non quomodolibet; at juxta ejus voluntatem; que est (teste Gregorio) ut Confessarius perquirat notas divine gratia in animabus, & neminem absolvat in terra, nisi quem per veram Dei compunctionem visitat, & quem in celo sua reconstitutione & pace dignum iudicat. Quapropter omnino necesse est ut in iis sit verus & supernaturalis conversionis motus, qui includat dolorem ac detestationem omnium criminum commissorum, & sincerum propositum. An autem dici possit dolorem de peccato, & propositum de futuro esse vera, dum penitens se non emendat, at semper, at canis ad vitium, ad priora sua vitia revertitur? In conspectu est quod Confessarius non possit et credere sine maxima imprudentia, & certo profanationis periculo. Hoc ut evitet, miseris his penitentibus absolutionem differt, & per bona illorum opera aliquandiu experiat, bonam & firmam sit eorum voluntatem, donec explorando noceat, vera fuisse promissa, ex mutatione vite, exercitiis virtutum contrarium, & ex constanti usurpatione meliorum, quibus pravi habitus vincit queunt. Siqui ad hæc sint Confessarii, qui contrariâ utuntur praxi, ma-aspiciantur ut lex, aut exemplum, sed caventur, ut abusus summe perniciosus, maximeque contrarius spiritui Ecclesie. Quæ omnia late ac præciterè zelosissimus ille Antistes ibidem probat.

CAPUT XCIX.

Argumentum octuagesimum nonum.

Ex præclara Censura, sapientissimisque de penitentia regulis Illustrissimi D. Guidonis de Seve, laudatissimi Episcopi Atrebatensis, adversus propositiones septem P. Jacopi.

Censuram istam, latam post invocationem Spiritus sancti, consultationemque plurimorum Doctorem, Secularium ac Regularium, eximia probitatis ac doctrinæ, plurimorum quoque Magistrorum celeberrimarum Universitatum, relatum habes supra c. 11. & 44. Nec